

Istoria Israelului antic

1. De la Noe la Avraam

După Potop, Noe și familia lui au fost singurii oameni care au supraviețuit. Dumnezeu a binecuvântat familia lui Noe și i-a spus să se înmulțească și să umple din nou pământul. Întâiul născut dintre fiii lui Noe, **Set**, a continuat linia oamenilor care îl urmau pe Dumnezeu. Descendenții lui Noe au început să se răspândească și să refacă omenirea.

2400

Perioada
antediluviană (4004 –
2348 î.Hr.)

2348 Potopul

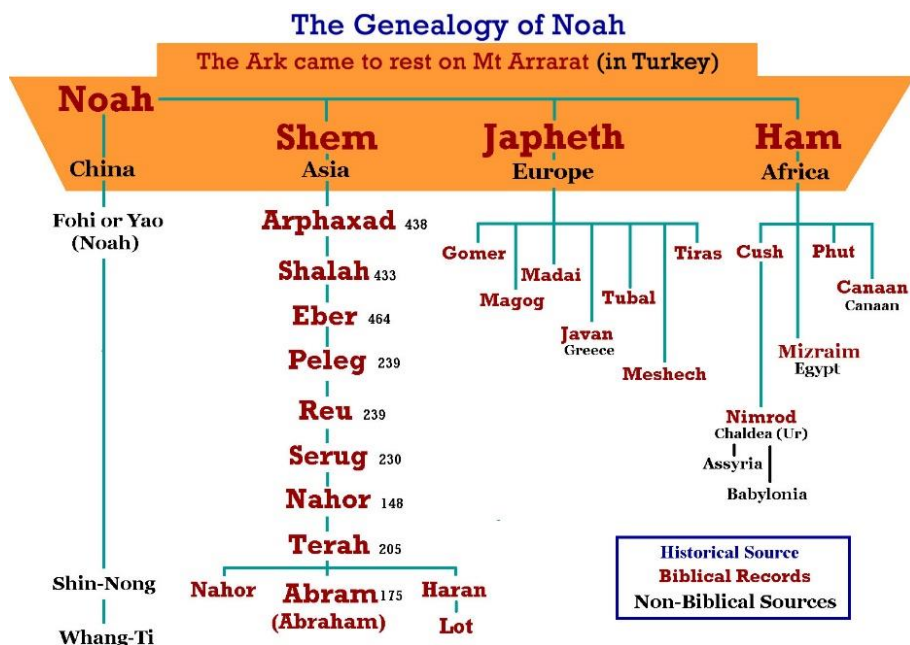
2300

[Axa cronologică a
istoriei biblice](#)

2200

2161 Turnul Babel

Cu toate acestea, după o vreme, oamenii au început din nou să se îndepărteze de Dumnezeu. Un moment semnificativ din această perioadă a fost rebeliunea lor exprimată prin urbanizare și, în mod special, prin construirea **Turnului Babel**, un zigurat (templu păgân). Ca răspuns, Dumnezeu a intervenit încurcând limbile lor, astfel încât nu mai puteau comunica între ei și au fost forțați să se împrăștie pe tot pământul.

2000

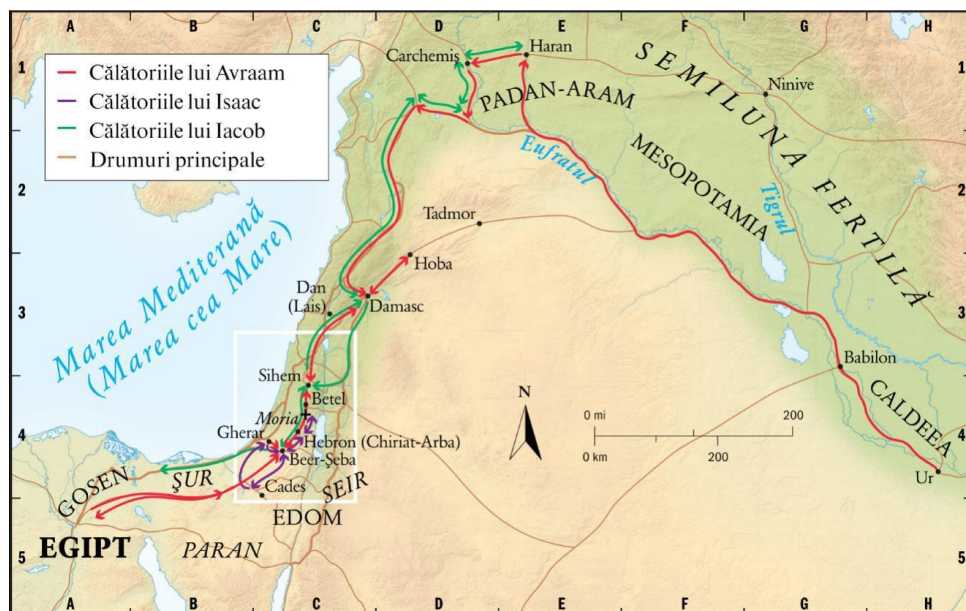

În acest context, la începutul mileniului al II-lea î.Hr., după mai multe generații, din linia lui Arphaxad se naște **Avraam** – un om ales de Dumnezeu. Deși lumea era plină de dezordine și multe popoare se îndepărtaseră de El, Avraam a rămas credincios. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va deveni tatăl unui mare popor, chiar dacă acesta nu avea încă copii. Promisiunea era că urmașii lui vor fi la fel de numeroși ca stelele de pe cer și că vor moșteni o țară specială, numită Canaan. Această promisiune a fost sigilată printr-un legământ, iar pe baza acestui legământ a început formarea poporului Israel – poporul ales de Dumnezeu prin care El va aduce binecuvântarea Sa asupra întregii lumi.

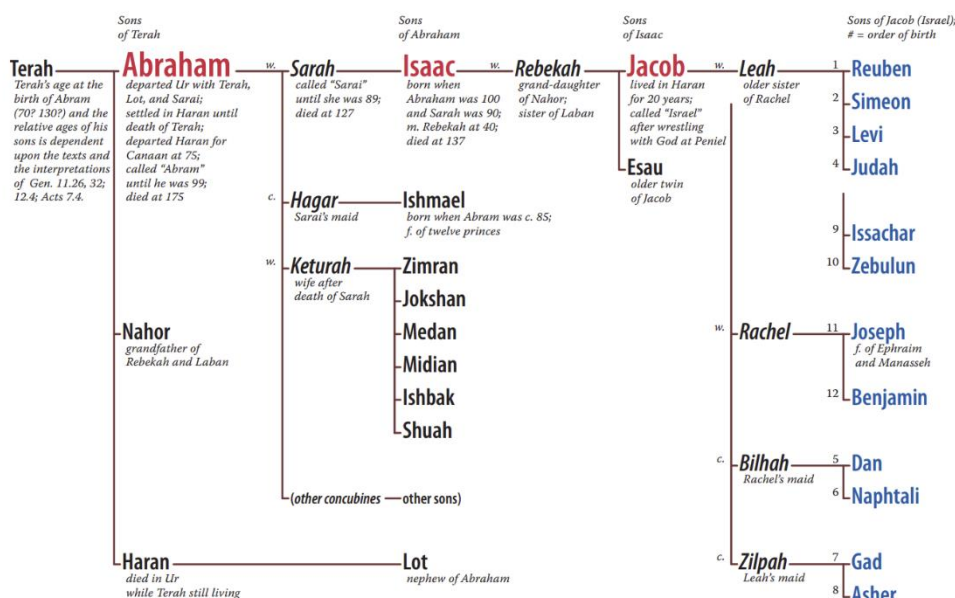
1921	Chemarea lui Avraam
1900	
1896	Nașterea lui Isac
1836	Nașterea lui Iacov
1800	
	Esau se căsătorește
1759-1739	Iacov în Haran, nașterea a 10 copii
1715	Iosif devine
1700	conducător în Egipt

2. Patriarhii: de la Avraam la Iosif

Avraam, împreună cu familia sa, a plecat din Ur, din Caldeea, stabilindu-se temporar în Haran, iar mai târziu a ajuns în Canaan, țara promisă de Dumnezeu. Acolo, la sugestia soției sale Sara, s-a căsătorit cu roaba sa Agar, care i-a născut pe Ismael, acesta devenind strămoșul arabilor. La vârsta de 100 de ani, Avraam a avut un fiu, Isaac, prin care legământul făcut de Dumnezeu cu el a fost dus mai departe.

Isaac a avut doi fii, Esau și Iacov, iar Dumnezeu l-a ales pe Iacov să continue planul Său. Deși Iacov a obținut dreptul de întâi născut înșelându-și fratele și tatăl, ceea ce a dus la ura lor, a fost nevoit să fugă în Haran. Acolo Iacov s-a căsătorit, a avut primii zece copii și a acumulat o mare avere. În timp ce se întorcea în Canaan, Iacov s-a luptat cu un înger, care i-a schimbat numele în Israel. Fiii lui Iacov au devenit strămoșii celor douăsprezece triburi ale poporului Israel.

Unul dintre acești fii, **Iosif**, a avut un destin deosebit. Frații lui Iosif erau geloși pe el și l-au vândut ca sclav în Egipt. Totuși, Dumnezeu a fost cu Iosif și, deși a trecut prin multe greutăți, el a ajuns să fie un conducător important în Egipt. Iosif a reușit să salveze multe vieți în timpul unei foamete mari, inclusiv pe frații lui și familia lui, care au venit în Egipt pentru a găsi hrană.

Această perioadă este importantă pentru poporul Israel deoarece, datorită lui Iosif, familia lui Iacov s-a stabilit în Egipt. Acolo, descendenții lui, care formau un trib, au început să crească și să se consolideze ca popor. Prin această stabilire, ei au trăit primele experiențe de supraviețuire și unitate, pregătindu-se pentru provocările viitoare care le vor modela identitatea națională.

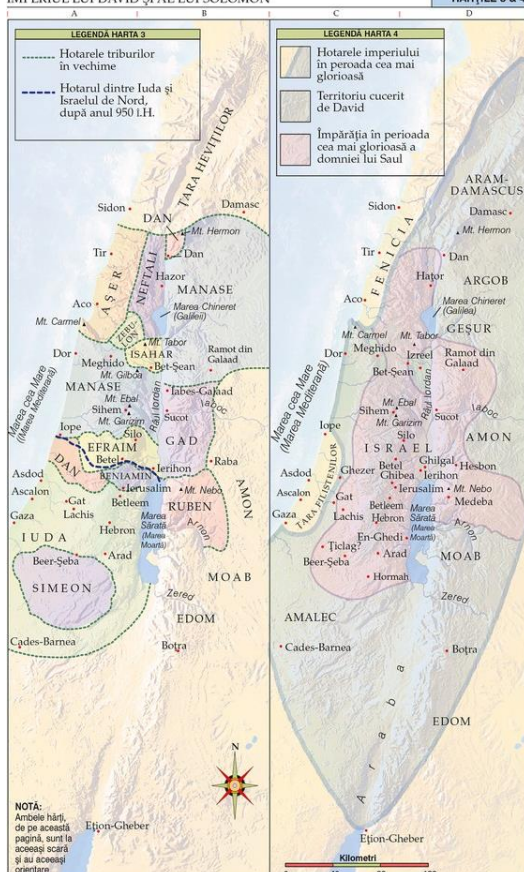
1600	
1571	Nașterea lui Moise
	
1500	
1491	Ieșirea din Egipt
	
1451	Intrarea în Canaan
	Iosua
1400	
	Otniel
	Ehud
	Șamgar
	Debora
1300	Barac
	Ghedeon
	Tola
	Iair
	Iefta
1200	Ibzan, Elon, Abdon...
	Samson
1152	Nașterea lui Samuel
	
1100	
	1095-1055 Domnia lui Saul Alegerea lui David

3. De la sclavia egipteană la gloriosul imperiu

După câteva generații, poporul Israel care se stabilise în Egipt a devenit foarte numeros. Acest lucru i-a speriat pe egipteni, care au început să-i trateze pe israeliți ca sclavi. Timp de mulți ani, poporul a suferit sub sclavia egipteană, până când Dumnezeu l-a ales pe **Moise** să-i elibereze.

IMPĂRTȘIREA ÎNTRE CELE 12 TRIBURI
IMPERIUL LUI DAVID ȘI AL LUI SOLOMON

Moise a fost un lider curajos, trimis de Dumnezeu cu scopul de a-i scoate pe israeliți din Egipt. După ce Dumnezeu a trimis zece plăgi asupra Egiptului, faraonul i-a lăsat pe israelieni să plece. Acesta este momentul cunoscut sub numele de **Exod**. În drumul lor spre libertate, Moise a deschis Marea Roșie prin puterea lui Dumnezeu, iar poporul a traversat pe uscat. După eliberarea din sclavie, Dumnezeu a făcut un legământ cu israelienii pe **Muntele Sinai**, unde le-a dat **Cele Zece Porunci** și alte legi care să-i ghideze în viața lor ca națiune.

Dumnezeu și-a arătat dorința de a locui în mijlocul poporului Său, astfel încât a poruncit lui Moise să construiască un cort special, care să fie amplasat în mijlocul taberei. De acolo, Dumnezeu își manifesta prezența și îi călăuzea pe israelieni, interacționând cu ei. În acest loc sacru erau aduse jertfele și rugăciunile poporului.

După ce au rătăcit prin deșert timp de 40 de ani din cauza neascultării, israelienii au intrat în **Țara Promisă**, Canaan, sub conducerea lui **Iosua**, urmașul lui Moise. În această perioadă, Israel a fost condus de judecători, lideri care se ridicau din rândul poporului pentru a-i ajuta să lupte împotriva dușmanilor și să urmeze căile lui Dumnezeu.

Când israelienii și-au dorit un rege, Dumnezeu l-a ales pe **Saul** ca primul rege al Israelului, dar din cauza neascultării lui Saul, Dumnezeu l-a ales pe **David** să fie următorul rege. **David** a fost un lider puternic și devotat lui Dumnezeu, cunoscut pentru curajul său și pentru inima sa după voia lui Dumnezeu.

Domnia lui David

7,5 ani peste Iuda la
Hebron,
33 ani peste întreg
Israelul la Ierusalim

1000

Domnia lui Solomon

40 ani

Domnia lui Roboam

Divizarea Israelului

[Evoluția politico-teritorială în Orientul Mijlociu antic \(hartă pentru fiecare an\)](#)

4. Epoca de aur a evreilor

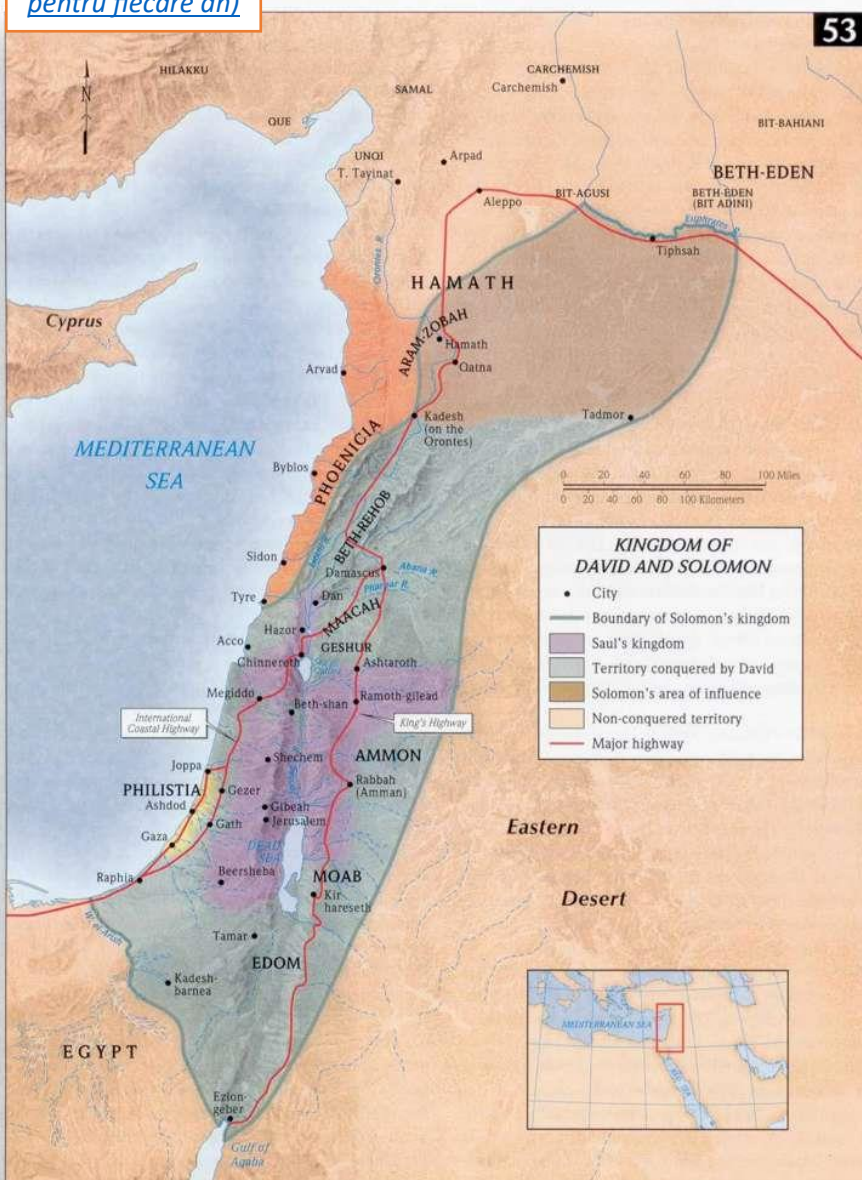
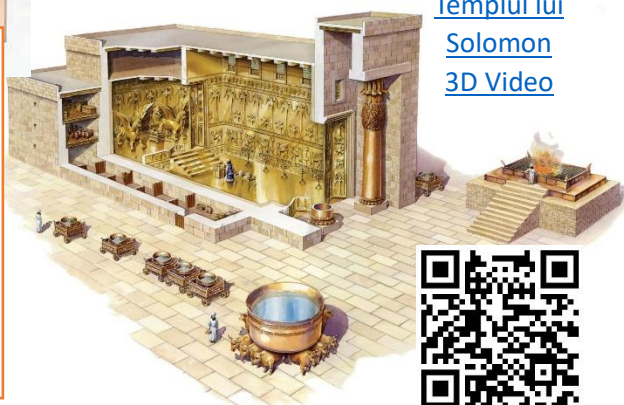
Saul, David și Solomon au fost singurii trei regi care au domnit asupra întregului Israel. După moartea lui Saul, Israelul a fost divizat pentru o perioadă de 7,5 ani. Semînția lui Iuda l-a ales ca rege pe David la Hebron, în timp ce celelalte semînții au rămas sub conducerea lui Mefiboșet, fiul lui Saul, care era controlat de Abner, comandantul armatei și unchiul lui Saul. După șapte ani, Abner s-a certat cu Mefiboșet și a hotărât să transfere loialitatea semînțiilor Israelului către David. Odată ce a devenit rege peste toate triburile, David a reușit să unifice națiunea și să întărească regatul. A cucerit noi teritorii și a stabilit Ierusalimul ca noua capitală și centru spiritual al poporului evreu. David a fost un rege curajos, devotat lui Dumnezeu și cunoscut pentru scrierea multor psalmi, cântări de laudă și rugăciuni. Sub conducerea sa, regatul Israel a devenit puternic și respectat, supunând popoarele vecine până la râul Eufrat.

Dumnezeu i-a promis lui David, printr-un legământ, că **dinastia** sa va dăinui pentru totdeauna, iar dreptul la împărăție va aparține urmașilor lui. **Solomon**, fiul lui David, a moștenit tronul și a devenit cunoscut pentru înțelepciunea sa remarcabilă. Sub domnia lui, Israel a trăit o perioadă de pace și prosperitate fără precedent. Una dintre cele mai mari realizări ale lui Solomon a fost construirea Templului din Ierusalim, un loc sfânt dedicat închinării lui Dumnezeu. Templul a devenit centrul religios al poporului evreu, unde oamenii aduceau jertfe și se rugau.

Domnia lui Solomon a adus o mare prosperitate. Regatul a devenit unul dintre cele mai bogate și influente din lume. Proiectele de construcții, armata puternică, comerțul și relațiile diplomatice cu alte națiuni au înflorit, iar Solomon a devenit renumit pentru înțelepciunea lui. Lideri din multe țări veneau să-i ceară sfaturi.

Totuși, spre sfârșitul vieții, Solomon s-a îndepărtat de Dumnezeu, fiind influențat de soțiile sale străine, care au introdus practici păgâne în Israel. Această îndepărtare a slăbit regatul, pregătind terenul pentru diviziunile care aveau să urmeze după moartea sa."

[Templul lui Solomon 3D Video](#)

[Istoria și evoluția Ierusalimului 3D Video](#)

Alegerea Ierusalimului ca capitală de către David a fost o mișcare strategică, deoarece cetatea se afla la granița dintre Israel și Iuda, dar nu aparținea niciunei semînții. Cucerirea ei a transformat-o într-o capitală neutră, simbolizând unitatea Israelului sub conducerea Casei lui David. Numele „Ierusalim”, care înseamnă „orașul păcii”, a subliniat și mai mult rolul său central în consolidarea regatului.

1000

Epoca de aur

5. Divizarea regatului și exilul (captivitatea)

Dezbinarea regatului

Roboam

Ieroboam

Asa

Ahab

900

Ilie

Elisei

Iehu

Ioas

Iona

800

Ozia

Amos

Osea

Isaia

Mica

Captivitatea Asiriană

Ezechia

700

Manase

Naum

Iosia

Ieremia

600

Ioachim

Captivitatea Babiloniană

Ezechiel

Daniel

Belșatar

500

[Babilonul lui
Nebucadnețar
3D Video](#)

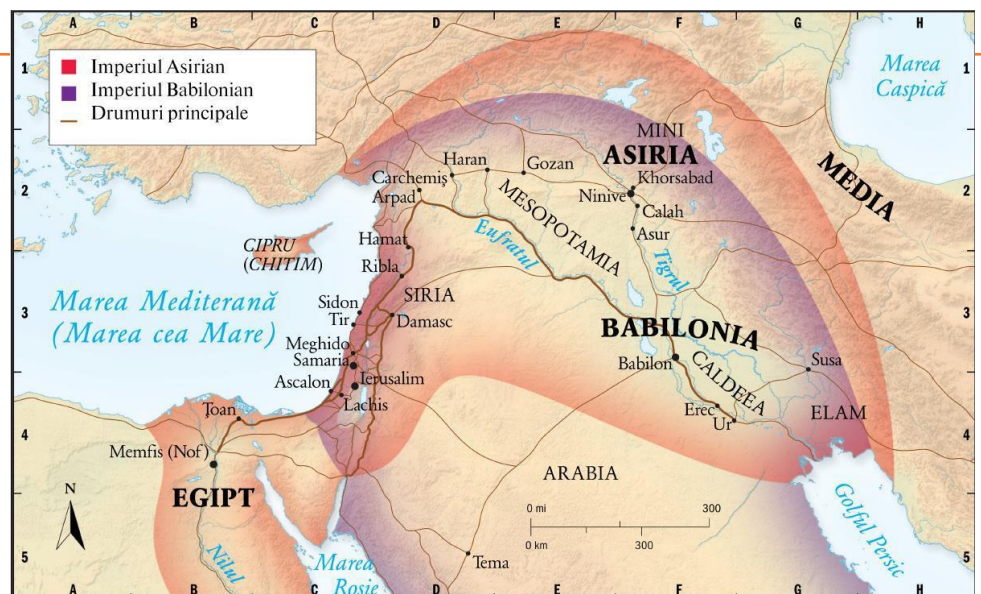
După moartea lui Solomon, Regatul Israel s-a confruntat cu o criză majoră. Fiul lui Solomon, Roboam, a devenit rege, dar guvernarea sa dură și taxele mari au provocat nemulțumirea triburilor din nord. Acestea s-au răzvrătit, iar regatul s-a împărțit în două: Regatul de Nord, cunoscut ca Israel, cu capitala la Samaria, și Regatul de Sud, cunoscut ca Iuda, cu capitala la Ierusalim.

Regatul de Nord, condus de Ieroboam, s-a îndepărtat rapid de închinarea adevărată la Dumnezeu. Regii care au urmat au introdus cultul idolilor și practici păgâne, iar poporul a început să se abată tot mai mult de la poruncile divine. Regatul de Sud, condus de descendenții lui David, a rămas mai fidel lui Dumnezeu, dar nici acolo lucrurile nu au mers bine. Deși au existat câțiva regi credincioși, mulți alții au introdus și ei idolatria și au corupt poporul.

În această perioadă, Dumnezeu a trimis numeroși profeți pentru a avertiza ambele regate să se pocăiască. Profeți ca Ilie, Elisei, Osea și Amos în Regatul de Nord, și Isaia, Ieremia și Ezechiel în Regatul de Sud, au chemat poporul și conducătorii la pocăință și la întoarcerea la credința adevărată. Deși uneori poporul răspundea, cei mai mulți regi și lideri ignorau avertismentele profeților.

Din cauza neascultării lor, ambele regate au fost în cele din urmă cucerite. Regatul de Nord a fost distrus de Asirieni în anul 722 î.Hr., iar poporul a fost deportat și împrăștiat. Regatul de Sud a rezistat puțin mai mult, dar a fost cucerit de Babilonieni în anul 586 î.Hr., când Ierusalimul și Templul au fost distruse, iar majoritatea evreilor au fost luați în exil în Babilon.

Acest exil a fost o perioadă dificilă pentru poporul evreu, dar a fost și un timp de reflecție și reînnoire spirituală. Profeții, precum Ieremia și Ezechiel, au adus speranță, spunându-le evreilor că exilul nu va dura pentru totdeauna și că Dumnezeu îi va aduce înapoi în țara lor, dacă se vor întoarce la El din toată inima.

	Zorobabel
	Ezra
400	Neemia
	Estera

[Panorama
cărții și a
viziunilor lui
Daniel \(video\)](#)

În timpul exilului evreilor în Imperiul Persan, Haman, un înalt oficial al regelui Xerxes (Ahașveroș), a plănuțit exterminarea poporului evreu. Cu ajutorul reginei Estera și al vărului ei, Mardoheu, complotul a fost dejucat, iar regele a anulat decretul de distrugere, permițând evreilor să se apere de dușmanii lor. În urma acestei salvări miraculoase a luat naștere sărbătoarea Purim, care este celebrată cu bucurie până în prezent ca o victorie împotriva opresiunii.

6. Revenirea din exil și reconstruirea

După 70 de ani de exil în Babilon, Dumnezeu a lucrat în inimile regilor străini pentru a permite evreilor să se întoarcă în țara lor. Cyrus, regele Persiei, a cucerit Babilonul și a emis un decret prin care le-a permis evreilor să se întoarcă în Iudeea și să reconstruiască Templul din Ierusalim. Această întoarcere a fost un moment de mare bucurie, dar și de provocări.

Primul grup de evrei care s-a întors a fost condus de Zorobabel. La sosirea lor, au început imediat reconstruirea Templului, care fusese distrus de babilonieni. Cu toate acestea, procesul a fost greu și plin de obstacole. Popoarele vecine au încercat să-i împiedice să reconstruiască, iar resursele erau limitate. Dar, cu ajutorul profeților Hagai și Zaharia, evreii au fost încurajați să-și continue munca, având încredere în promisiunile lui Dumnezeu. După ani de muncă și dificultăți, Templul a fost în sfârșit terminat.

Ulterior, un alt lider evreu, Ezra, a venit din Babilon pentru a revitaliza viața religioasă a poporului. El a adus cu el copii ale Scripturilor și a reînnoit legământul dintre popor și Dumnezeu, învățându-i din nou Legea lui Moise și chemându-i la sfințenie. Pentru a sprijini acest proces, începând din acea perioadă au fost înființate sinagogi, adică „adunări” unde evreii se reuniau pentru a studia Legea.

În același timp, Neemia, un alt lider evreu, a primit permisiunea de la regele Persiei să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Orașul era vulnerabil fără ziduri, iar reconstruirea lor a fost esențială pentru siguranța și refacerea completă a capitalei. Neemia, cu ajutorul poporului, a reușit să reconstruiască zidurile Ierusalimului într-un timp record, în ciuda opoziției venite din partea dușmanilor evreilor.

Aceste două mari proiecte – reconstruirea Templului și a zidurilor Ierusalimului – au reprezentat o renaștere a identității și spiritualității poporului evreu. Deși nu au mai avut un rege pe tronul lui David și au rămas sub dominația persană, ei și-au refăcut orașul sfânt și au reînnoit închinarea la Dumnezeu, pregătind calea pentru evenimentele care vor urma.

7. Perioada elenistică și dinastia Macabeilor

Alexandru Macedon
cucereste imperiul Persan

300 **Ptolemeii**

[Perioada elenistică și antihristul în viziunea lui Daniel \(video\)](#)

200 **Seleucii**

Antioh Epifanie

Revolta / dinastia Macabeilor

Septuaginta, traducerea greacă a Bibliei (Vechiul Testament) în jurul anului 250 î.Hr. în Alexandria (Egipt), de către 70 rabini.

În anul 331 î.Hr., **Alexandru Macedon** (cunoscut și ca Alexandru cel Mare) a înfrânt Imperiul Persan, deschizând calea pentru perioada elenistică. După moartea sa, vastul său imperiu a fost împărțit între generalii săi, iar Israelul a ajuns sub controlul dinastiei Seleucide. În acest context, cultura greacă (elenistică) a început să influențeze profund viața în regiune, provocând tensiuni în rândul poporului evreu.

Deși o parte dintre evrei au adoptat stilul de viață grecesc, mulți au văzut această influență ca o amenințare directă la adresa credinței și tradițiilor mozaice. Această perioadă a dus și la un moment important pentru istoria Bibliei, când Scripturile evreiești au fost traduse în limba greacă, cunoscută sub numele de **Septuaginta**, pentru a fi accesibile evreilor care trăiau în diaspora și nu mai vorbeau ebraică.

Sub domnia regelui **Antioh al IV-lea Epifanes**, presiunile asupra evreilor s-au intensificat. Antioh a interzis practicile religioase evreiești, a profanat Templul din Ierusalim, și a încercat să impună închinarea la zei greci. În fața acestei opresiuni, familia Macabeilor, condusă de Iuda Macabeul, s-a ridicat într-o revoltă împotriva Seleucizilor. După o serie de victorii militare, Macabeii au reușit să recucerească Ierusalimul și să purifice Templul, un moment comemorat prin sărbătoarea **Hanuca**. Sub dinastia Macabeilor (**Hasmoneilor**), Israelul a câștigat o perioadă de independență relativă, în timp ce continua să lupte pentru păstrarea identității și credinței evreiești, în ciuda influențelor culturale externe.

Perioada elenistică a fost una de mari schimbări culturale și politice, dar și de rezistență față de încercările de asimilare, având un impact profund asupra istoriei.

Drept	Istorie									Înțelepciune				Profeți							Apendix				
Geneza, Exodul	Leviticul, Numeri	Deuteronomul	Iosua, Judecători, Rut	1-2 Samuel (1-2 Regi)	1-2 Regi (3-4 Regi)	1-2 Cronici	Ezra I și Ezra II (Neemia)	1 Esdras	Estera, Iudita, Tobit	1-4 Macabei	Psalmi, Iov	Proverbele, Ecleziastul	Cântarea Cântărilor	Înțelepciunea lui Solomon	Înțelepciunea lui Isus, fiul lui Sirah (Ecleziasticul)	Isaia, Ezechiel, Baruh	Ieremia + Plângerile + Epistola lui Ieremia	Daniel (+ Rugăciunea lui Azaria și Cântarea celor trei tineri , Suzana și Bel și Balaurul)	Osea, Ioel, Amos, Iona	Obadia, Mica, Naum	Habacuc, Țefania, Hagai	Zaharia, Maleahi	Rugăciunea lui Manase	Psalmii lui Solomon	1 Enoh

100	Hasmoneenii
	Salome Alexandra
	Antipater Idumeeanul
37	Irod cel Mare
	Octavian Augustus
1	Nașterea lui Iehosua
30	Moartea, învierea și înălțarea lui Hristos
	Agripa
66-70	Revolta iudeilor și distrugerea templului și a Ierusalimului
	Apocalipsa lui Ioan
100	Persecuții
132-135	Revolta lui Bar-Kochba

8. Dominația romană și revoltele iudaice

După perioada elenistică, în secolul I î.Hr., Israelul a intrat sub dominația romanilor, odată cu cucerirea regiunii de către generalul Pompei în anul 63 î.Hr. Deși romanii au permis inițial un grad de autonomie, tensiunile dintre poporul evreu și administrația romană au început să crească din cauza impozitelor grele și a încercărilor de a introduce practici și simboluri păgâne în societatea evreiască.

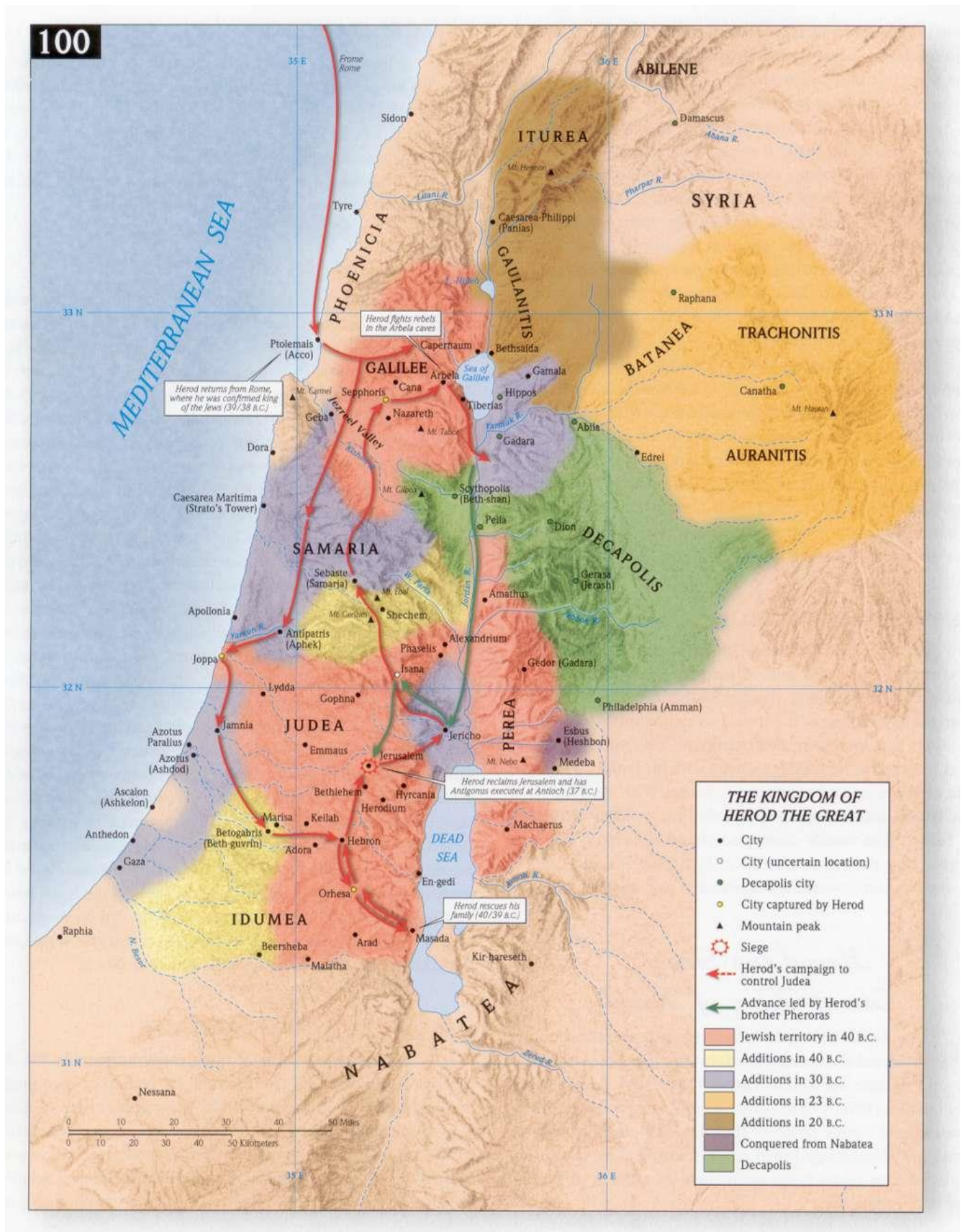
Sub domnia lui Irod cel Mare (37-4 î.Hr.), un rege-marionetă ne-evreu, impus de romani, Ierusalimul a experimentat o perioadă de înflorire, incluzând reconstruirea și extinderea Templului. Deși realizările sale arhitecturale erau impresionante, Irod era perceput de mulți evrei ca un tiran datorită cruzimii sale și loialității față de Roma. Spre sfârșitul vieții sale, după ce a aflat de la magii din Răsărit despre nașterea "Regelui Iudeilor", Irod, temându-se pentru tronul său, a ordonat uciderea tuturor pruncilor din Betleem. La scurt timp după acest act de cruzime, el însuși a murit în mari chinuri și urât de toți.

După moartea lui Irod, tensiunile au continuat să crească, culminând cu revolte majore împotriva romanilor. Prima revoltă iudaică a izbucnit în anul 66 d.Hr., condusă de diferite grupuri evreiești care își doreau eliberarea de sub jugul roman. Această revoltă a culminat în anul 70 d.Hr. cu distrugerea Ierusalimului și a celui de-al Doilea Templu de către armatele romane conduse de generalul Titus.

A doua mare revoltă a fost cea a lui Bar-Kochba, în anul 132-135 d.Hr., când evreii s-au ridicat din nou împotriva romanilor. Revolta a fost înfrântă brutal, iar romanii au interzis evreilor să mai locuiască în Ierusalim, redenumind orașul Aelia Capitolina și provincia Iudeea în Palestina.

Evoluția Regatului lui Irod cel Mare

La nașterea lui Isus, regatul lui Irod era la apogeu, iar el era a patra persoană ca influență în Imperiul Roman. Datorită puterii sale, evreii din diaspora au avut numeroase privilegii. După moartea sa, Cezar, neavând încredere în urmașii lui Irod, a împărțit regatul între aceștia, slăbindu-i puterea.

Studiu de caz

Cine a avut privilegiul de a deține simultan funcțiile de împărat și preot?

După moartea lui Alexandru Macedon în 323 î.Hr., imperiul său a fost împărțit între generalii săi, iar regatul seleucid a fost stabilit în Orientul Mijlociu, incluzând și teritoriile evreiești. În această perioadă, evreii au fost supuși presiunii de a adopta cultura și religia greacă. Decizia regelui seleucid Antioh IV Epifanes de a interzice practicile religioase evreiești și de a profana Templul din Ierusalim a provocat o reacție puternică din partea evreilor.

În fața acestor opresiuni, o familie de preoți purtând numele de Hasmonieni (sau Macabei), a condus o revoltă între 167 și 160 î.Hr., reușind să obțină independența față de Imperiul Seleucid. În 140 î.Hr., Simon Macabeul, liderul revoltei, a fost proclamat lider politic și mare preot, unind pentru prima dată aceste două funcții sacre într-o singură persoană. Aceasta a fost o schimbare semnificativă, deoarece până atunci regii proveneau din seminția lui Iuda, iar preoții din seminția lui Levi.

Un personaj remarcabil al dinastiei Hasmonene a fost Salome Alexandra, care a devenit prima femeie ce a condus Israelul. Ea a exercitat simultan rolurile de regină și mare preot, aducând stabilitate și prosperitate Regatului Iudeii. Domnia ei a fost marcată de consolidarea influenței dinastiei Hasmonene și de asigurarea unei perioade de echilibru în conducerea țării.

După moartea lui Salome Alexandra în 67 î.Hr., au izbucnit conflicte interne între diferite facțiuni ale familiei Hasmonene. În acest context de declin și rivalități interne, Antipater din Idumeea, tatăl lui Irod, a jucat un rol crucial. Influența sa a fost esențială în diminuarea poziției familiei Hasmonene și în transformarea lui Irod dintr-un lider regional într-un monarh proeminent în cadrul Imperiului Roman.

În 63 î.Hr., generalul roman Pompei a intervenit în conflictele interne și a cucerit Ierusalimul, punând capăt regatului independent al Hasmonienilor. Ultima mare figură a dinastiei Hasmonene, Antigon al II-lea, a fost executat în 37 î.Hr. De atunci, Iudeea a fost integrată în Imperiul Roman, marcând sfârșitul dinastiei Hasmonienilor și începutul unei perioade de dominație romană directă, exercitată prin intermediul lui Irod cel Mare.

Aflându-se în culmea puterii sale, Irod cel Mare, temându-se de rivalii săi și de amenințările la adresa puterii sale, a ordonat execuția unei nevinovate soții sale Miriam, și a celor doi fii ai lor, Alexandru și Aristobul, în 29 î.Hr. Miriam, importantă prin proveniența sa din dinastia Hasmoneană, reprezenta un simbol al legăturii istorice și religioase cu tradiția evreiască. Moartea ei a fost rezultatul intrigilor și rivalităților interne, iar Irod, afectat de paranoia, a continuat să elimine alți membri ai familiei, inclusiv pe intrigatori și chiar a ordonat uciderea pruncilor din Betleem în încercarea de a-l elimina pe Isus.

Odată cu declinul dinastiei Hasmonene, funcțiile de rege și preot au fost din nou separate. Totuși, aceste titluri au fost reunite într-o formă spirituală și simbolică de către Isus Hristos, descendent al dinastiei lui David, care a promis ucenicilor săi că îi va face o „împărăție de împărați și preoți.”

